

ת"פ 7755/07/17 - מדינת ישראל נגד דוד פיקארד

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 7755-07-17 מדינת ישראל נ' פיקארד

בפני
בעניין: כבוד השופט פאול שטרק
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דוד פיקארד

הנאשם

גמר - דין

א. רקע

1. ביום 02.10.2017 הודיעו הצדדים על הסדר טיעון לפיו הנאשם יודה בעובדות כתב האישום המתוקן, ביהמ"ש יקבע כי בוצעה העבירה, אולם לא ירשיע את הנאשם ויזמין תסקיר שירות המבחן. במסגרת ההסדר הוסכם כי הצדדים שומרים על חופש זכות הטיעון. המאשימה הודיעה כי עמדתה היא כי יש להרשיע את הנאשם אשר ממלא תפקיד קצין משטרה.
 2. ביום 02.10.2017 נקבע כי הנאשם ביצע תקיפת סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, **התשל"ז-1977** (להלן: חוק העונשין).
 3. הוזמן תסקיר שירות מבחן אשר הוגש בביהמ"ש ביום 21.01.2018. שירות המבחן ביקשה דחיה על מנת לגבש עמדה ביחס לנאשם לאחר מיצוי הליך בתכנית גישור פוגע נפגע. ביום 31.05.2018 הוגש תסקיר משלים בצירוף הסדר במסגרת הגישור ומכתב התנצלות מאת הנאשם בפני המתלונן אשר הסכים להליך הגישור.
- בסיכומו של דבר, ממליץ שירות המבחן להימנע מהרשעת הנאשם ולהטיל עליו של"צ בהיקף של 250 שעות.

ב. נסיבות העבירה

ב.

4. עולה מכתב האישום המתוקן מיום 02.10.2018 כי ביום 06.01.2016 בלשי תחנת מוריה הגיעו לשיבה בגבעת שאול על מנת לערוך ביקורת שגרתית ביחס לעצור במעצר בית, הנמצא בשיבה. בסביבות השעה 21:00, הגיעו הבלשים לשיבה ומצאו עצמם מוקפים ע"י בחורים במקום. הבלשים הזעיקו כוחות נוספים כדי לסייע להם. הבלשים הצליחו להיחלץ מהמצב ולהגיע לניידת.

כאשר הבלשים היו בניידת, מספר בחורים התקהלו סביב הניידת שמנעו יציאת הבלשים מהמקום. הגיעו בלשים לשם פיזור ההתקהלות ונתקלו בדחיפות וקללות. 4 בחורים נעצרו מהשיבה: משה סלומון, הדר יוסף תם, הלל פנחס זקבך וכהן לוי יצחק. הם נלקחו לתחנת מוריה. עם בואם לתחנה, התפרעו.

בשעה 23:00 התבקש הנאשם להגיע מביתו לתחנה. עם בואו לתחנה, המתלוננים היו על הרצפה אזוקים כאשר פניהם מופנות לקיר. הנאשם בעט בכל אחד מהם והשליך כיסא לכיוון העצור, משה סלומון. בעת מעשיו, אמר כי המתלוננים נגעו בילדיו, הבלשים. הכל נעשה בפני פקודיו, אשר נכחו במקום. בעת ביצוע מעשה התקיפה, הנאשם היה קצין משטרה הממונה על הבלשים.

ג. ראיות לעונש בדיון מיום 06.06.2018

ג.

5. ב"כ המאשימה הגיש מכתב מיום 15.11.2012 המסומן ת/1, מטעם עו"ד לילי בומהקר, ראש מחלקת משמעת, אשר התייחסה לכל ההליך הפלילי ולדבריה, אין עצם ההרשעה קובעת את תוצאות ההליך המשמעתי (במהלך הדיון עלה כי המכתב הוגש בהליכים שונים מטעם המאשימה).

6. מטעם הנאשם העידו שני עדים שהם קציני משטרה: ניצב משנה דוד פילון, אשר תיאר את תפקודו של הנאשם כקצין, והערכתו אודות הנאשם. העד הוסיף כי ברצונו לקבל את הנאשם בחזרה לשורות המשטרה, אולם לטעמו לפי הכרות במערכת, אם קיימת הרשעה כנגד הנאשם, אזי אין סיכוי שיתקבל בחזרה למשטרה.

העד השני - סנ"צ דקר אשל, אשר העיד ושיבח את תפקודו של הנאשם כקצין משטרה. הוא תיאר את הנאשם כלוחם בפשיעה, נותן שירות איכותי לציבור והוא קצין אמיץ. הוא הוסיף כמו ניצב משנה פילון, כי במידה ותהא הרשעה, אין סיכוי שהמשטרה תקבל את הנאשם בחזרה. העד המחיש רצונו לקבל את הנאשם בחזרה לשורות המשטרה, כאשר לפי ניסיונו, הרשעה תביא לפיטורים. הוגשו מספר מסמכים ותעודות המצביעים על הערכתו של הנאשם בעיני הממונים עליו במשטרה.

ד. טענות המאשימה

ד.

7. המאשימה מפנה לנסיבות העבירה ומחמירה בהיות הנאשם כקצין משטרה, אשר תקף אזרחים

אזוקים, ללא יכולת להתגונן בפני ההתקפה מצד הנאשם. כמו כן, המאשימה מפנה לנסיבות נוספות ביחס לקביעת מתחם עונש ההלימה וקביעת העונש בעצמו. הנאשם פגע בערכים מוגנים של שלמות הגוף, אוטונומיית הנאשם על גופתו וזכותו לכבוד. מעשה הפסול של הנאשם נעשה בפני פקודיו. מעשה הנאשם פגע באמון הציבור ביושרה של המשטרה.

מעשה הנאשם אף פגע בשם הטוב של המשטרה ויכולתה באכיפת החוק. המאשימה מפנה למספר פסקי דין. מעשה השלכת הכיסא, העלה סיכון של חבלה של ממש במתלונן אשר בסופו של יום לא נגרמה. המשימה מפנה לפסיקה בתמיכת עמדתה שי להרשיע את הנאשם:

ע"פ 64/86 אשר דומה בנסיבות הענין. מדובר בנאשם ביחס לתפקידו קצין ממונה על השוטרים אשר נכחו בעת האירוע.

ת"פ 4735/02 מעשה שוטר המביא להכפשת ציבור לובשי המדים.

ע"פ 22421-06-12 המצביע על ציפיות הציבור ביחס להתנהגות שוטר. בענין דנן, הנאשם איבד שליטה.

ת"פ 34173-10-12 מתייחס למעשה השוטר אשר נזעם כנגד נהג אזור ובסוף עצר אותו ואיים עליו בגידופים.

רע"פ 1097/18 ו-רע"פ 1746/18 ביהמ"ש העליון חוזר על הלכות הקשורות לאי הרשעת הנאשם לפיה אי הרשעה הוא החריג ביותר בתחום העונשי.

8. המאשימה מפנה למעשה הנאשם כחמור בשני מישורים מעבר לפגיעה במתלוננים. האחד - אבדן שליטה עצמי הצפוי מקצין משטרה. השני - ביצוע העבירה בפני פקודיו, דבר המשליך על הערכתם ביחס למפקדם.

9. המאשימה, נוכח חומרת מעשה של תקיפת שוטר בחשוד חסר ישע שהוא אזוק(היו 4 חשודים במקרה דנן), והפגיעה בדמות המשטרה בעיני הציבור, מציעה מתחם עונש בין חודש ועד 6 חודשים, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן. המאשימה גם מצביעה על עצם לקיחת אחריות הנאשם על מעשיו והליך גישור פוגע נפגע, אשר חשוב ומשמעותי.

10. בסופו של יום, עמדת המאשימה היא הרשעת הנאשם. יש להטיל עונש של 3 חודשי מאסר, שירוצו בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננים.

ה. טענות ב"כ הנאשם

11. ב"כ הנאשם מפנה לתסקיר שירות המבחן ונסיבותיו האישיות של הנאשם. כמו כן, ב"כ הנאשם מפנה להליך גישור פוגע ונפגע והסכם שצורף עם מכתב התנצלות לתסקיר שירות המבחן ביום 31.05.2018.

ביחס להימנעות מהרשעה - ב"כ הנאשם מפנה לעדות הקטינים כעדי הגנה. לטעמו, אין חולק כי הרשעת הנאשם תוביל לפיטוריו משירות המשטרה, זאת חרף המכתב ת/1, המשאיר רושם כי הדרך פתוחה לשקול עניינית את רצון הנאשם להישאר במשטרה.

עדי ההגנה אישרו כי אין סיכוי שהנאשם ישאר במשטרה עם הרשעה, אולם ללא הרשעה יש סיכוי שכן.

12. ב"כ הנאשם מפנה לנ/1 קובץ של תעודות ומכתב הערכה. לדבריו, מצביעים על כך כי האירוע מושא כתב האישום היה חריג ביותר.

לגבי האירוע עצמו - לא נגרם נזק למתלוננים. המתלונן סלומון היה מוכן להליך גישור והיתה תוצאה חשובה חיובית אשר הביאה לנאשם הפנמת צד הקורבן למעשיו. ביחס לעבירה עצמה, מדובר בעבירת אלימות ברף התחתון ללא פגיעה פיזית של ממש במתלוננים.

עיקר טענת הסניגור היא ביחס לשאלת הרשעת הנאשם. לדבריו, הרשעה לא רק תביא לפיטוריו של הנאשם ממשטרת ישראל, אלא תהווה מכשול עצום בקליטת עבודה בתחום שהנאשם מכיר וזה הביטחון, שבו עבד כל השנים. במהלך ניהול ההליך הפלילי הנאשם התקשה להשתלב בעבודות שונות שאין לו הכשרה. הסניגור הפנה למספר פסקי דין, אשר בעניינם נמנע ביהמ"ש להרשיע נאשם/שוטר:

ת"פ 69898-09-12 - המצביע על בעייתיות מכתב ת/1. מדובר במצב ביצה ותרנגולת, כאשר החלטת מחלקת המשמעת תהא אחרי הרשעה, דבר הסוגר את הדרך לשובו של הנאשם למשטרה.

ת"פ 36819-02-11 - לפיו ביהמ"ש מצביע על אופן הרשעת הנאשם אשר תפגע במציאת תעסוקה הולמת, דבר אשר אינו עולה בקנה אחד עם אינטרס החברה בכלל.

ת"פ 48193-12-13 - ביהמ"ש מפנה להלכת כתב אשר המדריך בביהמ"ש ביחס לתנאים להימנעות מהרשעה.

13. ב"כ הנאשם הפנה לשני הליכים משמעותיים אשר לא הגיעו אפילו לכתב אישום ובמקום נפתח הליך משמעותי.:

בי"ד 60/16 ו- 17/16 כאשר מדובר במעשים ברף דומה לענין דנן.

דברי הנאשם

ו.

14. הנאשם אמר דברו והביע התנצלות המקבלת ביטוי במכתב אשר צורף לתסקיר משלים מטעם שירות המבחן. הוא הסביר כמה למד מכל מה שקרה בלו במהלך ההליך הפלילי. הנאשם אדם יותר טוב

משהיה. עם זאת, ברור לו כי הרשעה תפגע בו בין אם מדובר עם חזרתו למשטרה או בבוא העת שעליו להשתלב בשוק העבודה, כאשר תחום המקצועיות שלו הוא רק בביטחון.

ז. תסקיר שירות מבחן

15. ביום 21.01.2018 הוגש תסקיר שירות מבחן אשר ממנו עולה כי מדובר בנאשם בין 37, נשוי ואב ל-3 ילדים. הוא שירת במשטרה מזה כ-8 שנים. הנאשם גדל במצב כלכלי של דוחק עד חרפת רעב.

הנאשם עלה ארצה בגיל צעיר וחווה קשיי קליטה, כאשר הוא והוריו לא היו דוברי עברית. הם התגוררו בקרית ארבע. הנאשם חווה את האינתיפאדה הראשונה ואף נפגע בהיותו בגיל 10 מיידוי אבנים.

לאחר שחרור משירותו בצה"ל, התגייס למשטרה היכן שמצא את מקומו ותיפקד לשביעות רצון מפקדיו. לא ידעו על עבירות משמעת של ממש. אין לנאשם עבירות קודמות.

במקרה זה הנאשם לקח מלוא אחריות לביצוע העבירה. לדבריו, מדובר במעידה חד פעמית כאשר כעס על התפרעות העצורים על פקודיו ללא עילה לכך. הנאשם חרד מפיטוריו מהמשטרה.

בסיום התסקיר, נוכח הקושי של הנאשם לבחון את חלקו הפוגעני לעומק, הסכים הנאשם במסגרת המלצת שירות המבחן, להשתתף בהליך גישור פוגע נפגע.

16. בתסקיר מיום 31.05.2018 שירות המבחן דיווח אודות הליך הגישור. עולה כי הנאשם הפיק תובנות לתפקודו כשוטר ואף חש מחויב אם יחזור למשטרה שאירועים פסולים כגון האירוע שביצע לא יחזור על עצמו ובכך התחייב להעביר את המסר לפקודיו ובדרך מילוי תפקידו במשטרה.

לסיכום - שירות המבחן מפנה לתלות המשפחה מבחינה כלכלית בהמשך עבודתו של הנאשם במשטרה ואת הפגיעה הממשית של הרשעה על אפשרות שימשיך לשרת במשטרה וממליץ של"צ בהיקף נרחב של 250 שעות.

ח. דין והכרעה בשאלת אי הרשעה

17. בטרם קביעת מתחם עונש הלימה בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על ביהמ"ש להידרש לשאלת הימנעות מהרשעת הנאשם בגין העבירה המיוחסת לו. עם זאת, יש לציין כי שאלת הימנעות מהרשעה עולה כמקובל במקרה דנן ברף התחתון של מתחם עונש ההולם במקרה דנן, וזאת לפי הפסיקה שהובאה לעיון ביהמ"ש. השאלה היא האם מקרה זה תואם את הפסיקה החלה בענין הנאשם.

18. המחלוקת בין הצדדים היא יישום הילכת כתב בע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל פ"ד

נב(3) 341, 338 (1997) לפיה בית המשפט יבטל הרשעה "רק במקרים יוצאי דופן שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרת העבירה".

הילכת כתב מהווה פסק דין מנחה בתחום הימנעות מהרשעת נאשם לפי סעיף 71א(ב) לחוק העונשין לפיו:

"מצא בית המשפט שהנאשם ביצע עבירה, רשאי הוא לתת צו שירות גם ללא הרשעה, בנוסף למבחן או בלעדיו, ומשעשה כן יהיה דינו של צו השירות, לענין סעיף 9 לפקודת המבחן [נוסח חדש], תשכ"ט, כדין צו מבחן.

19. לאחרונה בית משפט העליון בע"פ 3721/16 אמיר אל-הוזייל נ' מדינת ישראל (פורסם במאגר מידע 22.1.17) קבע:

"הבקשה להימנע מהרשעתו של המערער בבירור אינה עומדת בתנאים שנקבעו לכך בפסיקתו של בית משפט זה, דהיינו שההרשעה צפויה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושסוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (ראו: ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 342, 337 (1997)). לא מצאנו כי הרשעתו של המערער במקרה הנוכחי תוביל לפגיעה חמורה בשיקומו. יתרה מכך, אנו סבורים כי אי-הרשעתו של המערער עשויה לפגוע מהותית בשיקולי ענישה, וזאת הן לנוכח זהותן של הקורבנות שבחר והן לנוכח העובדה שביצע מעשיו במסגרת תפקידו באופן שהוביל לפגיעה קשה באמון הציבור במשטרה".

20. מסקנת בית המשפט העליון היא שילוב בין הימנעות מפגיעה מהותית בשיקולי הענישה (לאור העבירה) לבין הפגיעה בשיקום הנאשם.

ברע"פ 1183/19 ששון נ' מדינת ישראל פורסם ביום 21.03.2018, המחיש כב' השופט שוהם את הנדרש כדי להצדיק הימנעות מהרשעה, כאשר מדובר בהרשעה ביחס לסחר בסם LSD וקבע:

"כלל יסוד הוא בשיטת משפטנו כי הליך משפטי, של מי שהוכח כי עבר עבירה פלילית, יסתיים בהרשעה. ואולם' לצידו של כלל זה קיים חריג, המאפשר לסיים את ההליך באי-הרשעתו של נאשם שהוכח שביצע עבירה, וניתן להסתפק בצו שירות לתועלת הציבור (ראו, לענין זה, סעיף 71א(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; וסעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982). (בענין כתב הוטעם, כי המדובר בחריג מצומצם, כאשר ההימנעות מהרשעה תהא מוצדקת אך במקרים חריגים ויוצאי דופן, "שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה". עוד נקבע, כי לשם הימנעות מהרשעתו של נאשם יש לבחון את התקיימותם של שני תנאים מצטברים: א. האם ההרשעה פוגעת פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם; ב. האם סוג העבירה מאפשר להימנע מהרשעתו של הנאשם, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים" (ראו גם החלטותי ברע"פ 14/5100 מסארווה נ' מדינת ישראל (2014.07.28); (רע"פ 15/1931 מויסקו נ' מדינת ישראל (2014.07.28)).

מדינת ישראל (2015.3.26); (וברע"פ 17/2882 פלוגי נ' מדינת ישראל (15.06.2017)).

אשר לתנאי העיקרי, לפיו יש לבחון האם סוג העבירה מאפשר להימנע מהרשעתו של הנאשם, סבורני כי, בעניינו של המבקש, לא ניתן לסיים את ההליך בלא הרשעה, עקב הפגיעה באינטרס הציבורי, שעיקרו כפי שציין בית משפט השלום, צורכי הרתעת הרבים. אשר לתנאי האחר, אין מחלוקת בעניינו, כי למבקש עלולה להיגרם פגיעה שאינה קלה, בשל הרשעתו בדיון, שכן מטבע הדברים, הרשעה בפלילים משבשת את מסלול חייו של כל אדם, ושל המבקש בכלל זה. ואולם, תמיד דעים אני עם הערכאות הקודמות, כי במקרה דנן אין בנוק שעלול להיגרם למבקש כדי להצדיק הימנעות מהרשעה, לאחר שהובהר כי המבקש עוסק במקצוע בו היעדר הרשעה אינו נמנה על תנאי ההעסקה בו. אשר לטענות המבקש בדבר חומרת העונש, לא מצאתי כי יש בעונשים שהושמו עליו סטייה כלשהי ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות, ובוודאי שאין מדובר בסטייה קיצונית מרמת הענישה הנהוגה בעבירות מסוג זה.

22. לאחרונה בע"פ 17-10-62626 מדינת ישראל נ' נבו ביהמ"ש המחוזי נדרש לסוגית אי הרשעה ביחס לנאשם אשר היה בעל רישיון סוכן ביטוח והחזיק בחברה המספקת שירותי ביטוח. הנאשם הפנה לסמכותו על פיקוח שירותים הפיננסיים (ביטוח) להשעות אותו או לשלול ממנו רישיון להמשך תפקידו במקצועו.

נקבע כי חרף קיום גמר דין בעניינו של אותו נאשם, אשר ניתן בהסכמת המאשימה לפיה כן קיימת אפשרות של פגיעה של ממש ביכולת הנאשם לפרנס את עצמו ומשפחתו, הסיק ביהמ"ש את המסקנה כי עצם שהייה או פסילה, לא היה בטוח ונותר למפקח שיקול דעת על אופן הדרך להתייחס להרשעת הנאשם בגין עבירות אלימות. המסקנה היתה כי בהעדר ראיה של ממש כי פסילה או שהייה, וודאי היה מקום להרשיע ולאפשר לו להתמודד עם נסיבות ההרשעה בהליך בפני המפקח.

ט. מהכלל אל הפרט

23. במקרה דנן, מדובר בקצין משטרה אשר שירת במשך 8 שנים ללא דופי. האירוע אשר הוביל להגשת לכתב אישום, נבע מהסתברות של נסיבות. המתלוננים התפרעו בתחנת המשטרה, דבר אשר הביא להזעקת הנאשם מביתו בשעה 23:00 לאחר סיום המשמרת שלו. הנאשם, כחריג, מאישיותו ותפקודו כשוטר, היה כעוס ומתוסכל על התנהגות המתלוננים כלפי פקודיו הבלשים, והגיב באלימות.

24. כתוצאה מהליך הגישור, הנאשם למד על פסול בהתנהגותו. עצם מפגש עם הקורבן (מר סולומון, כאשר יתר המתלוננים לא השתתפו בהליך הגישור) הביא את הנאשם להבין את הפסול במעשיו ולקבל על עצמו שליחות במשטרה לפעול למניעת מעשים דומים.

25. מעדות שני הקצינים, אשר העידו לטובת הנאשם, ניתן ללמוד כי מדובר בקצין משטרה איכותי. אין זה מובן מאליו שקצינים בדרגת ניצב וסנ"צ יביעו בהליך הפלילי רצונם לקלוט את הנאשם בחזרה בשורות המשטרה, כאשר רואים אותו כנכס ולא נטל. הקצינים גם הוסיפו בעדותם פרט חשוב למכלול הנסיבות. הם העידו כי הרשעתו תסגור דרכו של הנאשם לשוב למשטרה, וזאת למרות ניסוח מכתב ת/1, הרשעה תגרום לפיטורו הוודאי של הנאשם.

26. בפסק דין נבו, ביהמ"ש המחוזי קבע שיש לאפשר הליך משמעותי להתקיים בהבנה כי התוצאה לא נכתבה מראש עקב הרשעתו של הנאשם. כך לא המצב ביחס לנאשם. שוכנעתי בין אם מדובר בעדות מטעם הנאשם ובין לפי ניסיון החיים, הרשעת הנאשם תכתוב את דרכו החוצה מהמשטרה. עם זאת, יש משמעות להליך משמעותי.

יש לאפשר קיומו מבלי להטות את המאזניים לכאן או לכאן. במקרה של הנאשם יש להביא בהליך משמעותי את מכלול העובדות. דרג המקצועי יחליט על יסוד נסיבות העבירה ובהתייחסות לנסיבות האישיות של הנאשם ותרומו לשירות לחברה, אם יש מקום לקבלו בחזרה בשורות המשטרה.

אם בסופו של דבר ההליך המשמעותי יביא לפיטוריו של הנאשם, אזי על הנאשם להתמודד עם זה אולם, לפחות תהא בפניו אפשרות להשתלב בשוק הפרטי בתחום הביטחון ללא נטל של הרשעה רק נטל של המעשה שהודה בו.

לאור האמור ובפרט כפי שעולה מתסקיר המשלים מיום 31.05.2018, נחה דעתי כי יש אינטרס להחברה לאפשר לנאשם את ההזדמנות לשכנע את המשטרה לקבלו בחזרה לשירות ולכל הפחות למזער את הנזק לענין עתיד פרנסתו, אם עליו להשתלב בשוק הפרטי, כאשר המקצוע שלו קשור לביטחון. לטעמי, זה המקרה שאין לאפשר מעידה חד פעמית בשל תסכול וכעס שקיים בכל אדם לגרום לכתם נצחי לנאשם.

שקלתי את המסר לציבור הרחב אם ביהמ"ש נמנע מלהרשיע במקרה דנן. אולם כאמור, לדעתי, הנאשם הוכיח כי הוא נכס ולא נטל לחברה. אי לכך, אין באי הרשעת הנאשם פגיעה בשיקולי העונש וכן תואם "הלכת כתב" והפסיקה המפרשת אותה.

28. בית המשפט הסביר לנאשם את המשמעות של צו מבחן ובפרט משמעות הפרת תנאיו לרבות אי שיתוף פעולה עם שירות המבחן, אי ביצוע של"צ במועד או ביצוע עבירה דומה, במקרים אלה צו המבחן יבוטל ובית המשפט ייתן גזר דין חדש הכולל את האפשרות למאסר בפועל, הנאשם הבין והסכים.

29. נוכח הודאת הנאשם קובע כי עבר את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. לאחר שווידאתי כי הנאשם מבין את ההשלכות של התנהגותו מחייב אותו כדלהלן:

א. 250 שעות של"צ בהתאם להמלצת שירות המבחן מיום 31.5.18. העבודות יבוצעו בפיקוח שירות המבחן. ככל שיהיה צורך בשינוי מקום ביצוע העבודות ומועדן, הדבר ייעשה על ידי שירות המבחן ללא צורך בצו שיפוטי נוסף. על שירות המבחן להודיע לביהמ"ש לא יאוחר מיום 19.07.2018 על תכנית השל"צ, אמנם אין צורך לאישור ביהמ"ש לתכנית.

ב. פיצוי למתלונן, עד תביעה 1, בהתאם לפרטיו בכתב האישום, על סך 500 ₪. הסכום ישולם עד ליום 01.08.2018. נמנעתי מלפסוק פיצוי ליתרת המתלוננים נוכח הימנעותם מלהשתתף בגישור.

ג. צו מבחן למשך שנה. המבחן יהיה בפיקוח שירות המבחן ללא צורך בצו שיפוטי נוסף. הנאשם מוזהר, כי אם לא יבצע את השל"צ כנדרש או לא יעמוד במבחן, הוא צפוי לגזירת דינו מחדש, לרבות אפשרות למאסר בפועל.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום.

ניתן היום, ה' תמוז תשע"ח, 18 יוני 2018, בהעדר הצדדים.